

Două atitudini : *Emil Zola și Alexis Carrel*

Timp de un secol după aparițiile de la Lourdes a avut loc o opoziție violentă și încercarea de convingere a opiniei publice că acele apariții au fost imposibile, iar Lourdes nu este altceva decât un loc al fanatismului religios, al iluziei și al păcălelii inspirate de clerul catolic.

Creatorii noilor dogme de cultură ateistă proclamând independența omului și un alt stil de viață și gândire “ca și când Dumnezeu nu ar exista” s-au pretat la cele mai josnice modalități de falsificare a faptelor și inclusiv a documentelor,

Alexis Carrel

pentru a ridiculiza și a descalifica aparițiile de la Lourdes. Atacurile înverșunate împotriva aparițiilor au făcut ca Lourdes să devină singurul sanctuar pe lângă care funcționează un birou medical ce concentrează cei mai renumiți doctori de pe glob. Acesta este Biroul medical al Doamnei Noastre de la Lourdes, instituție științifică căreia îi sunt prezentate în mod continuu spre a fi cercetate cazuri de vindecări minune și inexplicabile. Numărul impresionant de vindecări miraculoase fizice și sufletești reprezintă un mod extraordinar de din partea lui Dumnezeu către omul de astăzi. La fel ca miracolele din Evanghe-

lie, acestea sunt semne vădite ale Iubirii lui Dumnezeu. Iubirea Sa se manifestă într-un mod special, pentru a ne trezi din starea de letargie sufletească, pentru a crede și a lua asupra noastră greutățile vieții conform principiilor Evangheliei.

Pentru a crede nu este de ajuns numai privirea miracolului. Oamenii de rea credință, care „*înădușe adevărul în nelegiuirile lor*” (Rom.:1,18), interpretează pe dos semnele minunii. Un astfel de exemplu trist este celebrul scriitor Emil Zola, promotorul pozitivismului în literatura franceză care pe data de 20 august 1892 a mers la Lourdes cu trenul ce aducea bolnavi din Paris. Printre ei se aflau două femei pe moarte, în ultimul stadiu de tuberculoză: Marie Lebranche și Marie Lemarchand. Căutau acolo ultima șansă de salvare. Zola a mers acolo cu intenția de a demasca și aduna materiale asupra vindecărilor pe care le considera o păcăleală organizată de clerul catolic.

A avut la Lourdes un noroc excepțional. Cu ochii săi a văzut cum cele două Marii au fost vindecate în mod miraculos.

Reacția lui Zola în fața acestor evidente miracole a fost inexplicabilă și uluitoare. Nu se poate înțelege de ce un om de valoare sa intelectuală, în cartea sa “Lourdes” a negat nu numai fenomenul vindecării celor două femei, ci a ajuns la a avansa minciuna absurdă că una dintre ele a murit. Femeia pe care Zola a declarat-o moartă se bucura de o sănătate deplină. Scriitorul a dorit însă să facă plauzibilă cu orice preț minciuna sa și personal a mers la aceea femeie să o înduplece să se mute în Belgia. Vroia în acest fel să scape de un martor incomod pentru a putea să răspundească în voie opinia sa, în care nu era loc pentru Dumnezeu și posibilitatea exis-

Emile Zola

tenței miracolelor (*le miracle, ça n'existe pas !*). Cu toate că în repetate rânduri i s-au imputat public evidentele minciuni cuprinse în cartea sa despre Lourdes, nu a dat răspuns niciodată.

În 1895 un articol cu titlul „Fruitele minciunii lui Zola” a apărut în *Civita Catholica*. Autorul scrie despre acest paradox al atitudinii lui Zola. La fel ca Satana

Emile Zola

care în ciuda voinței sale, constrâns de împrejurari, contribuie la aducerea cinstirii lui Dumnezeu în lume,

la fel și masoneria prin Zola a contribuit la răspândirea cultului Maicii Domnului la Lourdes.

După apariția pamfletului lui Zola despre aparițiile de la Lourdes au început să vină acolo noi corespondenți și ziariști, de asemenea mulți oameni necredincioși, cinici sau zeflemişti. Dar aflați la fața locului, la Lourdes, au văzut clar minunile care adeseori se înfăptuiau sub ochii lor. Se întorceau convertiți, conștienți de enorma taină a iubirii lui Dumnezeu. Unul dintre aceștia a fost viitorul laureat al premiului Nobel în medicină, renumitul profesor Alexis Carrel. A sosit la Lourdes ca ateu în 1903 împreună cu pacienta sa Maria Ferrand, în stadiu final de tuberculoză peritonitis.

În timpul acordării Sfântului Sacrament în fața grotei Maicii Domnului, sub ochii lui, acea pacientă a fost vindecată prin minune. Acest eveniment a fost momentul de răscruce în viața lui Carrel: a înțeles atunci că Dumnezeu este deasupra oricărei cunoașteri științifice și înțelegeri, iar singurul drumul care conduce la El este rugăciunea, viața conform Evangheliei și pășirea curajoasă din întuneric spre credință. A scris: „ Răzbătând prin întunericul înțelegerii se ajunge la El prin dor și iubire. Numai atunci devine posibilă cunoașterea iubirii lui Dumnezeu care este asemănătoare celei a artiștilor și a îndrăgostiților”.

Alexis Carrel

Din momentul convertirii, singura fericire a lui Carrel pe pământ a fost devotamentul total față de Dumnezeu în timpul rugăciunii și îndeplinirea voinței Lui. Mediul universitar din Lyon nu a putut să se obișnuiască cu o asemenea schimbare radicală a ideilor lui Carrel. Superiorii l-au avertizat că va fi dat afară din serviciu, dacă nu-si va schimba ideile. Carrel a rămas inflexibil deoarece considera credința sa ca pe cea mai prețioasă comoară, a renunțat la serviciu la universitate și a plecat în Canada, iar mai târziu la New York unde la Institutul Rockefeller s-a deschis în fața lui calea unei strălucite cariere științifice, încoronată prin acordarea premiului Nobel în 1912.

Emil Zola a văzut minunea și nu a crezut, în schimb Alexis Carrel l-a descoperit într-o chemare străină pe

însuși Dumnezeu și într-un act de credință umilă s-a deschis la taina iubirii Lui. Minunile sunt deci semne lizibile numai pentru oamenii de bună credință.

Pot citi acest semn numai oamenii ce se disting prin bună credință, ca de exemplu Alexis Carrel. Niciodată nu-l vor primi și nu-l vor înțelege toți aceia în care există lipsa de deschidere față de adevăr. Pe ei Domnul cel iubitor îi avertizează adresându-le cuvintele: „*In adevăr, însușirile nevăzute ale lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți ...S-au fălăit că sunt înțelepți și au înnebunit...Mânia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei religiuiri a oamenilor; care înădușe adevărul în nelegiuirea lor*” (Rom. 1:20,22,18).

În acest context devin mai clare cuvintele Sfintei Scripturi : „*N'a prostit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia?...Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cei ce sunt ; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu*” (1 Cor.1: 20,27-29).

Părintele Mieczyslaw Piotrowski
S.Chr. ■

“Trebuie să ținem minte că icoanele și crucile în primul rând sunt o protecție împotriva demonilor. Păcat că a dispărut din casele noastre vasul cu apă sfințită (agheasmatarul), iar cinstirea relicvelor se consideră ca fiind o superstiție.”